

поточний рік отримав прибуток в розмірі 41 тис. гривень, а співвідношення його власного та залученого капіталу в 4, 5 рази менше за економічно обґрунтований розмір [4]. Зрозуміло, що такі банки потребують не моделювання, а фінансової підтримки. Частка таких банків у банківській системі України перевищує 50 %;

– політична нестабільність та відсутність усвідомлення політичного обґрунтування стратегічних цілей розвитку національної банківської системи України підсилена традиційним бюрократизмом та відсутність довіри бізнесу та громадян до держави, Національного банку та банківської системи України.

Разом з тим, будь-яка економічна криза має певні переваги, можливості та позитивні наслідки. Криза – це механізм інтенсивного перерозподілу матеріальних благ від тих країн, систем та осіб, котрі поводять себе менш раціонально на користь тих, хто дотримається більш раціональної поведінки з економічної точки зору. У зв'язку з цим можна припустити, що ті (країни, системи, громадяни) хто більш правильно усвідомить (або інтуїтивно відчує), науково обґрунтує та впровадить в практичну діяльність правильне бачення суті тих економічних явищ, їх причин, наслідків та шляхів подолання, саме той і створить таку модель і стратегію адекватного реагування на кризові явища, котра не тільки дозволить мінімізувати негативні наслідки кризи, але і надасть можливість отримати надприбутки використовуючи втрати конкурентів, бо як доведено ще Ломоносовим, за умов коли переважна більшість країн, осіб та систем будуть втрачати, то хтось від цього повинен збагатитися. При цьому таке збагачення буде адекватно втратам конкурентів.

Висновок. Найважливішим актуальним питанням моделювання процесів управління національною банківською системою України є постановка цілей (стратегічних та проміжних), дослідження суті процесів, що підлягають моделюванню, їх параметрів, механізмів взаємодії та одиниць вимірювання. Тобто для мінімізації втрат банківської системи України перед загрозою чергової хвилі економічної кризи шляхом творення та ефективного функціонування моделі управління акценти повинні зміщуватись з дослідження технократичних, математичних, кібернетичних аспектів до розуміння економічної суті процесів, що підлягають моделюванню.

Перелік використаних джерел

1. Інформація, отримана з офіційного веб-сайту Асоціації українських банків <http://www.aub.com.ua>.
2. Момот О. М. Інтегровані банківські послуги та конкурентоспроможність банківської системи / О. М. Момот, І. Г. Брітченко / під наук. ред. І. Г. Брітченко. – Полтава : РВВ ПУСКУ, 2008 – 315 с.

3. Інформація, отримана з офіційного веб-сайту Національного банку України <http://www.bank.gov.ua>.
4. Інформація, отримана з офіційного веб-сайту ПАТ «Банк Укоопспілка» <http://www.bankukoopspilka.kiev.ua>.

ОРГАНІЗАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМИ ПРОЕКТАМИ ПІДПРИЄМСТВ СПОЖИВЧОЇ КООПЕРАЦІЇ

К. Ю. Вергал, к.е.н.,

ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

Стратегічне управління інноваційними проектами на підприємстві потребує визначення організаційної структури управління з метою об'єднання і координації зусиль всіх виконавців задіяних у проектах та визначення порядку їх функціонування. При цьому слід враховувати важливість розподілу функціональних повноважень з врахуванням ряду принципів управління інноваційною діяльністю підприємства:

- інноваційної установка вищого керівництва, яке є ініціатором процесу;
- пріоритету інновацій як головної організаційної цінності;
- звільнення частини кращих робітників від рутинної роботи для творчої інноваційної діяльності;
- організації консультативної допомоги в галузі нововведень.

Структура ОСУ являє собою систему оптимального розподілу функціональних обов'язків, прав і відповідальності, порядку і форм взаємодії між окремими структурними одиницями, що входять до складу організації, і людьми, які в них працюють [1, с. 261–262]. Тобто, основне завдання її створення ґрунтується на оптимальному розподілі функцій між її елементами та формуванні такої системи зв'язків між ними, яка дає змогу оперативно обмінюватися інформацією, приймати управлінські рішення і реалізувати їх в оптимальному режимі.

Виділення послідовності етапів інноваційної стратегії [2] дозволяє отримати інформацію для побудови організаційної структури управління інноваційними проектами, в залежності від їх змісту, виду і спрямованості, яка стає більш гнучкою та відповідає особливостям інноваційної діяльності, що особливо актуально при розподілі ресурсів між різними напрямками, забезпеченні необхідної самостійності груп, координації робіт та централізації керівництва інноваційними

КОНЦЕПЦІЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ЯК СТРАТЕГІЯ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

Г. Г. Воронова, аспірант,

Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля

процесами, де 0 рівень – відповідає рівню керівництва за виконанням проекту, роль якого полягає у проведенні організаційно-штатної політики, відборі кваліфікованих кадрів для реалізації інноваційної стратегії та створенні кадрового резерву, розробці програм навчання з метою психологічної адаптації до інноваційної діяльності підприємства, формування системи мотивації творчої праці щодо впровадження нововведень на підприємствах споживчої кооперації; I рівень – рівень розподілу повноважень між підрозділами та відбір відповідальних за виконання проекту; II рівень – рівень виконання, забезпечений внутрішньою підпорядкованістю та відповідними взаємозв'язками.

Розподіл етапів інноваційної стратегії в їх межах інноваційних проектів дозволяє представити організаційну структуру портфеля проектів у вигляді роботи підсистем по забезпеченню процесу відповідно до функціонального призначення нововведення (соціально-психологічної, організаційно-управлінської, маркетингової, економічної, виробничої, науково-технічної).

При такому розподілі кожна зі служб несе відповідальність за певну функціональну сферу (набір інноваційних проектів). Однак, розмежовуючи обов'язки та функції управління в межах ієрархічної побудови споживчої кооперації, слід відокремлювати також і різні рівні організаційного управління, обумовлені специфікою побудови та підпорядкованості підприємств системи споживчої кооперації, кожному з яких притаманний певний набір функцій управління реалізацією інноваційної стратегії відповідно до наступних організаційних рівнів: правління Укоопспілки, районні споживчі товариства, обласні та районні спілки, кооперативне підприємство та підрозділи підприємства. Контроль за виконанням проектів покладається на керівників відповідних підрозділів, до яких відноситься даний інноваційний проект, збір та розподіл необхідних ресурсів здійснює адміністратор відповідного підрозділу.

Перелік використаних джерел

1. Інноваційний менеджмент: навч. посіб. / В. В. Стадник, М. А. Йохна. – К.: Академвидав, 2006. – 463 с. – (Альма-матер). – Бібліогр.: С. 441–447.
2. Рогоза М. Є. Теоретичні аспекти формування моделі стратегічного інноваційного розвитку підприємства / М. Є. Рогоза, К. Ю. Вергал // Економічний вісник Національного гірничого університету. – 2008. – № 3. – С. 91–96.

Несистемність державної діяльності в сфері регіональної політики за останні роки стала однією з важливих причин стримування комплексного соціально-економічного розвитку в країні. Потреба сталого розвитку, економічного зростання, проведення активної соціальної політики зумовлює зміни у здійсненні державної регіональної політики. Основою регіональних реформ має стати концепція економічної безпеки, що буде враховувати забезпечення принципу балансу загальнодержавних, регіональних та місцевих інтересів.

Концепцією економічної безпеки України [1, с. 6] визначено – «... забезпечення економічної безпеки – це гарантія незалежності країни, умови стабільності та ефективної життєдіяльності суспільства». Зараз для забезпечення економічної безпеки регіонів державою здійснюється сукупність організаційно-правових та економічних заходів, основні з яких визначені в Конституції України [2], Законах України «Про основи національної безпеки України» [3], «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» [4], «Про стимулювання розвитку регіонів» [5]. За цими законодавчими документами державна влада, регіональні виконавчі органи та місцеві органи самоврядування спрямовують зусилля на стимулювання ефективного розвитку продуктивних сил регіонів, раціональне використання ресурсів, поліпшення інвестиційного клімату, створення нормальних умов життєдіяльності населення, забезпечення екологічної безпеки та вдосконалення територіальної організації суспільства.

Формуванням регіональної політики в контексті забезпечення економічної безпеки держави займалися М. І. Долішній, С. М. Злупко, С. Й. Вовканич, Є. І. Бойко, С. І. Пирожков, А. І. Сухоруков, Б. М. Данилишин, З. С. Варналій, М. Г. Чумаченко, О. І. Амоша. Як показує аналіз наукової літератури, економічну безпеку регіону можна визначити, як сукупність поточного стану, умов, факторів, що характеризують стабільність і поступальний рух економічного розвитку регіону [6].

Для визначення рівня економічної безпеки регіону можна взяти за основу Державну стратегію регіонального розвитку [7], що зазначає пріоритетні напрямки для кожного регіону країни і показники оцінки реалізації стратегій, одним з яких є валовий регіональний продукт у розрахунку на одну особу, що також вважається індикатором рівня економічного розвитку. Спираючись на дані комплексної оцінки